

Arrest

nr. 286 702 van 28 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2021 diende verzoeker de aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk aangezien er volgens hem geen buitengewone omstandigheid is aangetoond waardoor verzoeker niet in staat zou zijn de aanvraag om verblijfsmachtiging bij de bevoegde post in het buitenland in te dienen. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 15 december 2022 legde de gemachtigde het bevel op om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : A.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]1997

geboorteplaats : F.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/02/2021 werd door de Commissaris-generaal-voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 05/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart een tante te hebben die hier in België verblijft. Zij behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder ook nog een familielid (geen familieband gekend) te hebben die in Griekenland verblijft en 1 familielid (geen familieband gekend) in het Verenigd Koninkrijk. Zij behoren beiden ook niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier bevat geen aanvraag 9ter.

Betrokkene diende op 31/03/2021 een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 12/12/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41, lid 2 van het Handvest Grondrechten EU (hierna: het Handvest) in combinatie met artikel 74/13 van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter motivering van de bestreden beslissing: “regelmatig verblijf van 90 dagen is verstreken.”

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. ”*

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ... ”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben. Bovendien is er een periode van bijna twee jaren tussen de weigering van de aanvraag voor internationale bescherming en de bestreden beslissing.

Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de verzoeker, meer bepaald met zijn werk dat hij is gestart in wettig verblijf, zijn kansen om verder te blijven werken, dat hij tal van verplichtingen nakomt, zijn verregaande integratie die zich nog verder heeft gezet na de weigering van zijn aanvraag om internationale bescherming enz.

De verwerende partij heeft het belang van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM niet overwogen. De modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd is met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bij artikel 41 van het Handvest.

Hij stipt aan dat indien hij zou gehoord geweest zijn voor het nemen van de bestreden beslissing, de procedure een andere afloop had kunnen hebben. Hij stipt eveneens aan dat er tussen de weigering van de internationale bescherming en de bestreden beslissing bijna twee jaar is verstreken. Verzoeker vervolgt dat geen rekening is gehouden met zijn werk dat hij is gestart in wettig verblijf, met zijn kansen om verder te blijven werken, met zijn verregaande integratie die hij heeft verdergezet na de weigering van het verzoek om internationale bescherming en met het feit dat hij tal van verplichtingen nakomt.

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde het belang van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet overwogen, hetgeen strijdig is met het EVRM. De bestreden beslissing is disproportioneel nu verzoeker zeer goed geïntegreerd is in de maatschappij. Er werd geen rekening gehouden met zijn situatie

en zijn belangen, aldus verzoeker. Indien men verzoeker zou gehoord hebben, dan had verzoeker deze elementen kunnen aanvoeren en had dit tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven. Verzoeker concludeert tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze bepaling blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de huidige beslissing moet rekening houden met het privéleven van verzoeker, enkel met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Verzoeker voert geen elementen aan met betrekking tot een van deze drie elementen, zodat er geen schending is aangetoond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verder kan wel aangenomen worden dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht op de huidige bestreden beslissing van toepassing is. De Raad kan zich vinden in de theoretische toelichting die verzoeker geeft bij artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Hij kan evenwel niet volgen dat verzoeker niet gehoord is, noch dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt immers dat in de huidige bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie, die werden aangebracht in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in een beslissing van 12 december 2022 niet werden aangenomen. Verzoeker blijkt op 31 maart 2021 een aanvraag ingediend te hebben op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin hij de mogelijkheid had op zijn integratie in België te wijzen. Verzoeker voerde daarin aan dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. De Raad is van oordeel dat verzoeker aldus via deze aanvraag op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen, hetgeen de essentie uitmaakt van het hoorrecht. Er blijkt eveneens in de beslissing van 12 december 2022, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde is overgegaan tot een beoordeling van het aangevoerde privéleven. Verzoeker had evenwel volgens de gemachtigde bij de aanvraag geen enkel bewijsstuk voorgelegd van zijn sociale banden in het Rijk, noch werd aangetoond dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd. De gemachtigde heeft op 12 december 2022 geoordeeld dat de aangevoerde elementen er niet aan in de weg staan dat van verzoeker verwacht wordt dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de gewone procedure, zijnde bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de plaats in het buitenland. De Raad stelt vast dat verweerder bij de nota het bewijs voorlegt dat verzoeker ook kennis heeft gekregen van deze beslissing, zodat verzoeker deze motieven kent. Er blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen deze beslissing. Thans voert verzoeker opnieuw elementen aan in het licht van het privéleven, zijnde het werk dat hij zou gestart hebben tijdens legaal verblijf, de kansen om verder te werken en een verregaande integratie. Echter opnieuw voegt verzoeker niet het minste begin van bewijs van deze elementen, dermate dat de Raad het belang niet kan aannemen bij het betoog van verzoeker dat indien hij opnieuw in de gelegenheid zou gesteld geweest zijn om voor het nemen van de bestreden beslissing voor zijn belangen op te komen, hij gegevens had kunnen voorleggen die tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Er kan bijgevolg ook niet aangenomen worden dat de bestreden beslissing disproportioneel is in het licht van het privéleven van verzoeker. Het feit dat er tussen de beslissing van het CGVS en de bestreden beslissing bijna twee jaar is verstreken, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De gemachtigde heeft immers wat betreft het privéleven ook rekening gehouden met de 9bis-procedure, waarbij de verzoeker ook steeds de mogelijkheid had actualisaties van zijn dossier over te maken aan de gemachtigde.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in samenhang met artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Verder kan de Raad ook geen kennelijk onredelijk handelen van de gemachtigde vaststellen, noch is de overheid bij haar beoordeling uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of heeft zij die incorrect beoordeeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES